

Ο ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

Της Ελένης Σαραντίτη

«Μονάχα να σηκωθείτε πριν φέξει. Να την πετύχουμε τη θάλασσα στο Σίμο μια σταλιά αγουροξυπνημένη. Εκεί να δείτε μυρωδιές και χρώματα· να δείτε τι φόρα παίρνουν τα χελιδονόψαρα και πόσο ασήμι στάζει και το μικρότερο σαρδελάκι. Τα κρινάκια της Παναγιάς στους γύρω λόφους ό, τι θα ανοίγουν. Και πάνω στο άνοιγμά τους θα σου 'ρχεται να λιγοθυμήσεις από το άρωμά τους. Ή να μεθύσεις. Δεν ξέρω... Μια φορά πάντως εγώ μέθυσα. Κι εκείνο το σμαράγδι της θάλασσας όπως ξανοίγει λάμποντας με το πρώτο φως, να θέλεις να το μεταλάβεις...».

Α, ο πατέρας μας, ο καπετάν- Γιάννης με τ' όνομα, που είχε δεκαννέα βαφτιστήρια στην Ελαφόνησο, κι άλλα τόσα στα γύρω χωριά, θα άξιζε να οριστεί Επίτιμος Ποιητής της Θάλασσας- όπως φερ' ειπείν- στη Μεγάλη Βρετανία ορίζεται Επίτιμος Ποιητής του Βασιλικού Οίκου ή άλλως Εθνικός Ποιητής. Να τώρα μιλούσε για το Σίμο, εμείς θαρρούσαμε πως αναφερόταν στον παράδεισο. Μα μήπως δεν ήταν;

Το καϊκι μας, Άγια-Παρασκευή το γλυκόηχο όνομά του, καλοτάξιδο, χτισμένο στην Κοιλιάδα, έδесе αζημέρωτα στην ευδία και στη δρόσο, αριστερά του Σίμου. Έριξε άγκυρα αθόρυβα ενόσω εμείς τα παιδιά χαμηλώναμε τις φωνές μας· ή σωπαίναμε. Εξάλλου τι χρειαζόνταν τα λόγια στη μαγεία μιας χαραυγής στην τρικουάζ καρδιά της εναλίας σέφρας;

Από την ανθισμένη άμμο μόλις που ακούγονταν κραυγούλες και σουρσίματα. Ο βυθός ανέβαζε ψιθύρους· δυο βυζανιάρικα γελαστά δελφινάκια, αργυρά στο ημίφως, δεν έλεγαν να ξεκολλήσουν από τη μάνα τους. Στον σκοτεινό ακόμη βράχο τους οι γλάροι είχαν αρχίσει το φτεροκόπημα. Από το μακρινό Σαρακήνικο ακούγονταν κυπροκούδουνα ενώ, ξάφνου, στη θάλασσα του Σίμου απλώθηκαν τοπάζια και μαργαριτάρια που κάλυψαν τα νέα, λαμπυριστά σώματά μας που έπλεαν αθόρυβα. Είχε ανατείλει ο πρίγκιπας της αυγής βραδύς, νωχελικός, υποσχετικός.

Σίμος και Σαρακήνικο, στην Ελαφόνησο. Από τα άγια, τα τιμαλφή της καρδιάς μου. ΤΩΡΑ ΞΕΠΟΥΛΙΟΥΝΤΑΙ.